

Sygn. akt: I C 961/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 stycznia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Kędzierzynie-Koźlu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Aleksandra Gawlas
Protokolant:	stażysta Katarzyna Wojciechowska

po rozpoznaniu w dniu 13 stycznia 2016 r. w Kędzierzynie-Koźlu

sprawy z powództwa (...) **1 Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w W.**

przeciwko A. W.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt IC 961/15

UZASADNIENIE

(...) 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny w W. wystąpił przeciwko A. W. z powództwem o zapłatę kwoty 2.271,91 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu podniesiono, iż na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 02.07.2014r., powód przejął od spółki (...) S.A. w W. prawa do wierzytelności w stosunku do pozwanej w kwocie 2.271,91 zł. Źródłem zobowiązania była umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w tym dostępu do internetu. Do chwili obecnej pozwana nie uiściła żądanej kwoty.

Postanowieniem z dnia 15.05.2015r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie (sygn. akt VI Nc-e 780244/15), przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Kędzierzynie – Koźlu, wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty.

Pozwana nie zajęła stanowiska w sprawie, nie stawiała się również na rozprawę.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26.04.2012r. pomiędzy (...) S.A. w W. a A. W. doszło do zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, a to w postaci usługi internetowej i telefonicznej, w ramach oferty „(...)”, na okres 24 miesięcy. Umowę opatrzone numerem (...).

Dowód: umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych k. 47; warunki wykonania umowy k. 48; regulamin świadczenia usług k. 38-40.

W dniu 22.06.2012r. wystawiono fakturę VAT z tytułu opłat aktywacyjnych, korzystania z telefonu i internetu oraz usług dodatkowych, opiewającą na kwotę 410,24 zł, z terminem płatności do 06.07.2012r. Jako sprzedawca w treści dokumentu figuruje (...) S.A. w W., a jako nabywca A. W., numer konta abonenta (...).

W dniu 23.07.2012r. wystawiono fakturę VAT za korzystanie z telefonu i internetu oraz z tytułu usług dodatkowych, opiewającą na kwotę 110,31 zł z terminem płatności do 06.08.2012r. Jako sprzedawca w treści dokumentu figuruje (...) S.A. w W., a jako nabywca A. W., numer konta abonenta (...).

W dniu 23.08.2012r. wystawiono fakturę VAT za korzystanie z telefonu i internetu oraz z tytułu usług dodatkowych, opiewającą na kwotę 160,13 zł z terminem płatności do 06.09.2012r. Jako sprzedawca w treści dokumentu figuruje (...) S.A. w W., a jako nabywca A. W., numer konta abonenta (...).

W dniu 24.10.2012r. wystawiono fakturę VAT za korzystanie z telefonu i internetu oraz z tytułu usług dodatkowych, opiewającą na kwotę 108,65 zł z terminem płatności do 08.10.2012r. Jako sprzedawca w treści dokumentu figuruje (...) S.A. w W., a jako nabywca A. W., numer konta abonenta (...).

W dniu 24.10.2012r. wystawiono notę obciążeniową z tytułu opłat wyrównawczych w wysokości wartości przyznanej ulgi, opiewającą na kwotę 638 zł z terminem płatności do 07.11.2012r. Jako sprzedawca w treści dokumentu figuruje (...) S.A. w W., a jako nabywca A. W., numer konta abonenta (...).

W dniu 28.11.2012r. wystawiono notę obciążeniową z tytułu odszkodowania za niedokonanie zwrotu powierzonego sprzętu, opiewającą na kwotę 300 zł z terminem płatności do 12.12.2012r. Jako sprzedawca w treści dokumentu figuruje (...) S.A. w W., a jako nabywca A. W., numer konta abonenta (...).

Dowód: faktury VAT k. 41-44; noty obciążeniowe k. 45, 46.

W dniu 02.07.2014r. pomiędzy (...) S.A. w W. jako zbywcą, a (...) 1 Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym Niestandaryzowanym Funduszem Sekurytyzacyjnym w W. jako nabywcą, zawarta została umowa sprzedaży wierzytelności oznaczonych w załączniku nr 1 do umowy, stanowiącym integralną część umowy (§ 1 i 2 umowy).

Dowód: umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 02.07.2014r. wraz z załącznikiem nr 3 k. 19-20.

W dniu 08.08.2014r. sporządzono pismo zatytułowane „Dług kupiony. Wezwanie do zapłaty”, zaadresowane do A. W., posiadającej numer konta klienta: (...). Pismem tym wezwano A. W. do zapłaty kwoty 2.143,18 zł w terminie do 15.08.2014r. Poinformowano również, że w dniu 02.07.2014r. pomiędzy (...) S.A. w W. a (...) 1 Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym Niestandaryzowanym Funduszem Sekurytyzacyjnym w W. zawarta została umowa cesji wierzytelności.

W dniu 10.09.2014r. sporządzono pismo, którym wezwano A. W., do zapłaty kwoty 2.163,49 zł, w terminie do 17.09.2014r.

Dowód: pismo z dnia 08.08.2014r. k. 49-50; pismo z dnia 10.09.2014r. k. 51-52.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 354 § 1 k.c., dłużnik powinien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno-gospodarczemu oraz zasadom współzycia społecznego.

W myśl art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktów prawotwórczych, spoczywa na osobie, która wywodzi z nich skutki prawne. Jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, tzw. onus probandi spoczywa na tym, kto przedstawia określone twierdzenia, a nie na tym, kto im przeczy. Przepis art. 3 k.p.c. zobowiązuje strony do dawania wyjaśnień, co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiania dowodów. Ciężar dowodu z reguły spoczywa na powodzie aż do momentu wykazania zasadności podnoszonego roszczenia (udowodnienia faktów będących podstawą żądania). Później, następuje jego przesunięcie na stronę pozwaną.

W ocenie sądu powód nie wykazał zasadności dochodzonego pozewem roszczenia. W pierwszej kolejności podkreślenia wymaga, iż strona powodowa, reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, wywodząc legitymację do dochodzenia roszczenia przeciwko pozwanej z art. 509 k.c., na okoliczność nabycia wierzytelności przedłożyła jedynie kserokopię umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 02.07.2014r., zawartej przez powoda z (...) S.A. w W.. Z treści umowy nie wynika jednakże, aby jej przedmiotem objęta była wierzytelność z tytułu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, która miała łączyć pozwaną ze spółką (...) S.A. w W.. Zapisy zawarte w par. 1 i 2 kontraktu określają wprawdzie, że przedmiotem cesji są wierzytelności pieniężne wymienione w załączniku nr 1 do umowy, stanowiącym jej integralną część, niemniej jednak wskazanego załącznika strona powodowa nie dołączyła. Tymczasem, w ocenie sądu, dokument ten miał kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia o żądaniu pozwu. Brak zindywidualizowania przedmiotu zawartej umowy uniemożliwił sądowi weryfikację, czy powód skutecznie nabył wierzytelność wobec pozwanej. Zaznaczenia przy tym wymaga, że w uzasadnieniu pozwu strona powodowa wyraźnie odwołała się do wskazanego załącznika, niemniej jednak nie dołączyła go jako dowodu świadczącego o istnieniu po jego stronie legitymacji czynnej. Wykazanie legitymacji procesowej bez wątplenia winno nastąpić już w pozwie, a sąd ma obowiązek ustalić tę okoliczność z urzędu (por. wyrok SA w Szczecinie z dnia 2.04.2009 r., I ACa 53/09).

W opisanych okolicznościach, za dowód potwierdzający nabycie wierzytelności nie można było zatem uznać zawiadomienia o przelewie wierzytelności, stanowiącego zresztą jedynie wydruk komputerowy niepotwierdzony za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powoda. Nie oznaczono w nim ponadto umowy, z której wierzytelność wynika, nie wiadomo również czy osoba, która je podpisała, była umocowana do złożenia oświadczenia nim opisanego. Do pisma nie dołączono wreszcie potwierdzenia jego doręczenia dłużnikowi.

W tym stanie rzeczy brak podstaw do uznania, że powód skutecznie nabył wierzytelność wobec pozwanej.

Niezależnie od powyższego, zważyć należy, że powód nie wykazał istnienia roszczenia również co do wysokości. Jakkolwiek do pozwu dołączono kserokopię umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, to w oparciu o jej postanowienia nie sposób jednak ustalić, jaka była treść zobowiązania pozwanej, a w szczególności jaka była wysokość należności z tytułu korzystania przez pozwaną z telefonu i internetu, w jakich terminach oraz na jakich zasadach pozwana winna była je uiszczać. Powyższego ustalić nie można w oparciu o kserokopie regulaminu świadczenia usług (k. 38-40) czy warunków wykonywania umowy (k.48), albowiem wskazane dokumenty posiadają jedynie charakter ogólny. Nie sposób tym samym dokonać weryfikacji prawidłowości obliczenia kwot określonych w dołączonych fakturach VAT, a w zasadzie ich kserokopiach (k. 41-46), a ostatecznie wysokości dochodzonej kwoty. Na marginesie jedynie zauważyć należy, że faktury nie zawierają podpisu. Niezależnie od tego, zważyć również należy, że umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych opatrzona została numerem (...), natomiast faktury VAT zawierają jedynie numer konta abonenta – (...). Wskazana okoliczność uniemożliwia powiązanie tych dokumentów, a co za tym idzie, stwierdzenie, że należności opisane w fakturach wynikają z zobowiązań powstałych na skutek zawarcia umowy, w treści której powód upatruje źródła roszczenia. Dostrzeżenia w tym miejscu również wymaga, że w uzasadnieniu pozwu nie skonkretyzowano umowy, która łączyła pozwaną ze spółką (...) S.A., tzn. nie wskazano jej numeru ani daty zawarcia, ograniczając się jedynie do podania numeru abonenckiego pozwanej. Tym samym sąd powziął wątpliwości, czy dołączone do pozwu dokumenty, a przede wszystkim umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych, pozostają w jakimkolwiek związku z umową, której wedle twierdzeń powoda, dotyczy pozew.

W realiach niniejszej sprawy pozwana nie stawiała się na rozprawie i nie odniosła się pisemnie do żądania pozwu. W takiej sytuacji, w myśl art. 339 § 1 k.p.c., sąd zobligowany był rozstrzygnąć sprawę wyrokiem zaocznym. Dostrzeżenia jednakże wymaga, że wprowadzenie przez art. 339 § 2 k.p.c. domniemania zgodności twierdzeń powoda

z rzeczywistym stanem rzeczy nie ma charakteru bezwzględnego. W razie bowiem, gdy przytoczone okoliczności budzą uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa, sąd nie ma obowiązku, a nawet nie może zastosować domniemania wynikającego z treści przywołanego przepisu. Sytuacja taka, jak wynika z argumentacji przytoczonej powyżej, miała miejsce w rozpoznawanej sprawie. Zgodzić się należy ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, wyrażonym m.in. w wyroku z dnia 6 czerwca 1972 r., III CRN 30/72, że niezależnie od ustalenia podstawy faktycznej, sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego, a negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo.

W świetle powyższego, sąd uznał, że roszczenie nie zostało udowodnione, co skutkowało oddaleniem powództwa.

Z tych przyczyn orzeczono, jak w wyroku zaocznym.